

Metropolis skaber forbindelser i byens rum

Hænderne i jorden og hovedet i skyerne – man kan forbinde sig til sin omverden i alle retninger. Hos Metropolis kan de besøgende blive vidner til to originale, sanselige og en lille smule nervepirrende performances, når performancekunstneren Claudia Bosse og linedanserкомпagniet Basinga slår sig løs.

“Luk øjnene, placér fødderne tæt sammen og lad armene hænge ned langs siden”.

Midt i mit interview med Jan Naets må jeg op at stå. Jeg lægger telefonen fra mig, og gør, som den tekniske og kunstneriske leder af linedanserкомпagniet **Basinga** siger. Når man fokuserer på det, forklarer Jan Naets’ stemme gennem højttaleren, opdager man, at kroppen konstant er i bevægelse. Snart er vægten på ens tæer, snart på hælene. Og ganske rigtigt. Med lukkede øjne her på mit sommerhusgulv, mærker jeg, at min krop aldrig er fuldstændig i ro. Hele tiden er der en lille del af den, der bevæger sig.

“Balance er summen af en evighed af ubalancer” – denne sætning bruger Jan Naets og hans kollega, linedanseren Tatiana-Mosio Bongonga, til at beskrive deres performance Open Lines med. Som en del af Metropolis’ sommerprogram kan københavnere opleve sidstnævnte vandre 300 meter i en højde på 15 meter. Uden hverken sikkerhedsline eller net.

Tatiana-Mosio Bongonga har gennem en årrække som linedanser forfinet kunsten at acceptere og arbejde med sine kropslige ubalancer. Og for at forstå, hvad det præcis vil sige, må man altså mærke efter i sin egen krop.

“Små børn falder ofte, fordi de mangler fintuningen af deres kroppe og balanceevnen. Men hvis man øver sig nok, kan enhver lære at stå og gå på en line. Det handler om at få kontrol over alle de små ubalancer, der hele tiden er i kroppen. Ligesom i livet – hvis vi accepterer ubalancerne, finder vi også balance,” forklarer Jan Naets.

Open Lines, Basinga. Foto: Christopher Stewart

Publikum holder hende i luften

Her på sommerhusgulvet må jeg konstatere, at der nok skal en del træning til, før jeg kan kalde mig linedanser. Og øvelse har Tatiana-Mosio Bongonga, som har danset på line, siden hun var 8, da også fået. Foruden sin uddannelse som cirkuskunstner har hun studeret psykologi. Og når hun balancerer 15 meter oppe i luften, gør hun da også brug af det, hun kalder "sindets styrke", skriver hun i en mail som svar på, hvordan de to discipliner for hende er forbundne.

"Sindet er meget vigtigt for linedans, fordi man ikke må lade sig forstyrre af tanker. Det fede er, at når man står deroppe i luften, tændes ens overlevelsesinstinkt, og tankerne forsvinder. I det øjeblik går jeg ind i en slags meditativ tilstand af høj koncentration og åbner alle mine sanser for at blive på linen," forklarer Tatiana-Mosio Bongonga.

Alene på sin færd er hun dog langt fra. På jorden står nemlig 60 frivillige, som holder linen, hun går på, fast, mens tre lokale musikere, spiller live-musik. På Metropolis' hjemmeside kan man melde sig som tovholder – hvis man tør. For når et menneske befinder sig 15 meter oppe i luften, og man som publikum har ansvaret for, at hun bliver der, får genren interaktiv scenekunst immervæk en ny dimension.

"Vi vil gerne skabe forbindelse mellem alle de forskellige mennesker i kompagniet og publikum, som vi møder, når vi rejser rundt med forestillingen. Ved at forbinde sig til hinanden og føle hinandens bevægelser, får de, der holder linen, et delt ansvar," siger Jan Naets og lader mig hænge på spørgsmålet om, om Tatiana-Mosio Bongonga nogensinde har haft en ulykke i sit virke som linedanser.

Bones & Stones, Claudia Bosse. Foto: Markus Gradwohl

Ned i materien

Fra sommerhuset, nu atter siddende ved bordet, fanger jeg en anden kunstner, der er optaget af menneskets forbindelse til sin omverden – omend med en mindre konkret indgangsvinkel end Basinga.

Den tyske skuespiller, instruktør og iscenesætter, Claudia Bosse, er kendt for sine storslåede totalinstallationer. Med den anmelderoste site specific *Bones and Stones* besøger hun for første gang København.

I *Bones and Stones* kommer, som navnet antyder, performerne helt ned i materien. Mammutknogler og ældgamle sten bliver undersøgt af seks kvindelige dansere i aldrene 28 – 80 år i en rituel koreografi, hvor objekterne spiller

Kvindekroppens voldsomme ømhed

De spørgsmål bliver undersøgt i *Bones and Stones*, som vises på Refshaleøen i København. Idéen til performance udsprang af en voksende interesse for relationen mellem menneskets indre organer og miljøet, fortæller Claudia Bosse.

“Én ting er, hvad vi ser på jordens overflade, men der er så mange processer under overfladen, vi ikke er opmærksomme på. Jeg blev interesseret i det faktum, at både sten, knogler og mennesker er lavet af det samme materiale. Alle er vi i en tilstand af permanent tilblivelse, men i meget forskelligt tempo. Menneskers skrøbelighed og dét, at vi ældes, bliver spejlet i jordens materiale. At tænke over dét, kan gøre én meget ydmyg omkring sin egen krop”.

Bones & Stones, Claudia Bosse. Foto: Markus Gradwohl

For at understrege aldringsprocessens forskellige stadier udvalgte Claudia Bosse seks kvindelige dansere med forskellig alder til at medvirke i forestillingen. Alle er nøgne performance igennem. Udelukkende at engagere kvinder var en intuitiv beslutning, siger Bosse. En fornemmelse af, at kvindekroppens energi, som hun beskriver som en blanding af voldsomhed og ømhed, var den bedste til at skabe den “forenede organisme”, som danserne i *Bones and Stones* smelter sammen til i mødet med jordens materiale.

Stenede nomader

Ligesom Jan Naets og Tatiana-Mosio Bongonga er Claudia Bosse optaget af menneskets forbindelse til hinanden og deres omverden. I en tid, hvor vi i foruroligende grad ser konsekvensen af vores manglende respekt for og forbindelse til naturen, ønsker hun at sætte fokus på menneskets aftryk på verden.

“Mennesket har længe set naturen og dens materialer som ressourcer, vi frit kan bruge af, og totalt overset naturens egen hukommelse og visdom. Sten er for eksempel nomadiske enheder, som er blevet formet af vejret, elementerne og tidens gang. Hvis vi begyndte at have mere forståelse for den visdom, der ligger i jordens materie, ville vi også behandle den bedre,” siger instruktøren, som i *Bones and Stones* har forsøgt at vise menneskets forhold til naturen som en organisme, vi mennesker bare er en lille del af. Hvis man gør sig det bevidst, vil det også stå klarere, hvordan man bedst forholder sig til den, mener Claudia Bosse.

Hun beskriver *Bones and Stones* som en performance, hvor publikum på Refshaleøen møder danserne som “agenter fra en anden tid”. En slags budbringere af den visdom, der gemmer sig i jordens indre, i materialet, vi går

Open Lines, Basinga. Foto: Antoine Repessé

At Tatiana-Mosio Bongonga ikke skulle overleve sin dans over linen, når hun sammesteds hæver sig over publikums hoveder, er der ingen grund til at frygte, forsikrer Jan Naets mig, da jeg i en opfølgende mail insisterer på at få svar.

”Fordi der er så mange mennesker til at holde linen, deler de ansvaret, og der kan ikke ske noget. Selv hvis én af lineholderne går fra – hvilket vi har oplevet – kan linen forblive stabil. Den forbundethed, hun føler med menneskene på jorden, holder hende deroppe,” beroliger han mig og forsikrer, at alle trygt kan melde sig som lineholdere.

Opfordring hermed givet videre.

Få overblik over de forskellige værker og spilletidspunkter hos Metropolis [her](#).

metropolis

Artiklen er udgivet i et mediasamarbejde med Metropolis med fuld redaktionel frihed for ISCENE.

